

01 - Úvod do problému tří dimenzí času

Z dnešních poznatků o přírodě a vesmíru lidé staví jeho obraz všemi zobrazovacími metodami, především matematicky a to spolu s nepochybnou samozřejmostí, že kolem sebe vidíme a přístroji ohmatáváme *prostor, čas a hmotu*. Spoustu vědců všech dob se zamýšlelo nad věcmi „které nejsou vidět“ a přeci patří do reality, později dokladované měřeními i nepřímými metodami. Nikdo se však dodnes vážně nepozastavil a nezamyslel nad tím zda by i čas mohl mít více dimenzí, a pokud, tak to nikdo nebral nikdy vážně. Proč ?

Provedme pokus. Pokus téměř nevědecký tým, jak je jednoduchý a triviální : zavřete oči. Budeme zkoumat „délku“ tj. veličinu délku. Měřit tuto veličinu (měřit na této veličině), (se zavřenými očima), znamená měřit na jedné z jejich dimenzí jistou konečnou vzdálenost, úsek. Přirozeně všichni známe tři dimenze veličiny „délka“ – nahoru, dopředu, doleva ; na sebe kolmé je pak vnímáme jako prostor ... a další dimenze „veličiny délka“ čtvrtou, pátou atd. této veličiny „délka“ už přirozeně nevnímáme. Jsou („jsou“ tím, že byly navrženy...lidmi), aniž je kdo viděl a ověřil, podle strunařů „kompaktifikovány“ (svinuty do nepozorovatelná tj. pod Planckovu hodnotu).

Pokračujme v pokusu : ze zvoleného místa-bodu na dimenzi budeme „něčím“ >krokovat< úsek délkové dimenze-na délkové dimenzi, aniž je nutné vědět na které ze tří dimenzí krokuji. Budu-li chtít, abych „měřil a změřil“ úsek na dimenzi >délkové veličiny< svým tělem, tedy osobně /soustava pozorovatele/, tak k tomu „potřebuji“ uvést tělo-pozorovatele z „klidu“ do „pohybu“ a krokovat. (odhlédneme od měření typu měření přístrojem dálkoměrem) Odmyslím-li si důsledky *změn rychlosti*, odmyslím-li si vjem-vliv gravitace a mám-li zavřené oči, pak v „prázdném“ prostoru kdekoliv ve vesmíru, necítím, že se pohybuji a nevím, že „krokuji“ úsek na dimenzi délkové ; a ani nevím na jaké dimenzi to „korkuji“. Tedy vlastně popisují zde rovnoměrný přímočarý pohyb dávno milionkrát popsany. Ale já chci říci, že pohybující se hmotný bod „nemůže“ být sám a „musí“ mít někde kdekoliv síť-soustavu z délkových dimenzí, která „stojí“ což je, že má jiný rovnoměrný pohyb než pozorovaný hmotný bod. Vztah těchto dvou pak je oním zjištěním rovnoměrného pohybu čili „krokováním“ vzdálenosti na síti soustavy již přiřadíme „nulový pohyb“. A přiřadit znamená > vůči něčemu < Pro přiřadit vůči něčemu je vhodné si uvědomit, že rychlost světla je konstantní „pro kohokoliv“ a tak jí bychom měli popsat jako $c = 1 / 1$. Vše ostatní je $v < c$. Měřit vzdálenost tedy vlastně znamená přičítat k pohybu síť-soustavy další odvíjení na délkové dimenzi síť. Anebo odčítat ? A jsem u toho oříšku. Bude-li síť se pohybovat rychlostí světla, ve všech třech směrech, pak hmotný bod s vlastním pohybem $v < c$ (nebo $v^2 < c^2$, nebo $v^3 < c^3$) na síti odečítá-zmenšuje-zcvrkává vzdálenost ? To asi nelze takto říct...ale lze na této „céé-síti“ krokovat vzdálenost při jiném tempu času.(!). *Průběh změny* tempa času zde ještě nechci komentovat. A tak si všímám jen, že různá konstantní tempa odvíjení času (nejednotková, větší než jedna) při krokování na céé-síti znamená měřit-krokovat vzdálenost, v jenom směru, na jedné dimenzi délkové (x). Proto chci-li měřit vzdálenost na jiné délkové dimenzi (y) musím také na ní mít „jisté tempo času“ (t_2) a to může být jiné než (t_1). A jsme u té myšlenky, kterou chci říci-popsat : Země se v globálním prostoru pohybuje ve všech třech směrech a ve vztahu k céé-síti (rozpínání vesmíru céé rychlostí čili jednotkovou rychlostí $>c<$ čili „konstantní rozpínání“ vůči nekonstantnímu smršťování) stejnou rychlostí v_z , čili $v_z^3 < c^3$ znamená, že na Zemi pociťujeme tempo odvíjení času do všech směrů dimenzí délkových stejné....vůči céé-síti. Ale vstoupí-li do hry (v níž máme jen céé-síť a hmotný bod Zemi) ještě třetí subjekt tj. vypustíme-li ze Země raketu, pak jeden z těch tří subjektů může upozorovat, že na raketě tempo času v jednom ze směrů délkových se mění a bude při konstantním pohybu v tom směru jiné. Ze Země o stavu $v_z^3 < c^3$ pozorujeme raketu se stavem $v_z^2 \cdot v_R < c^3$, ale na raketě velitel pozoruje sebe jako $v_R^3 < c^3$ Takže : každá hvězda-raketa má **své** tempo „smršťování“ vůči céé-síti $v_n^3 < c^3$ (ale možná se může naměřit, že i tři tempa tří dimenzí času na Zemi vůči céé-síti jsou nepatrně odlišná, to nevím....důvodem je vývoj každé hmoty). Čili je zajímavé, že na každém tělese bude $v_n^3 < c^3$, ale porovnání dvou těles vyjde vždy $v_z^3 < v_H^3$ respektive rozeznáme jen jednu dimenzi na vzájemné spojnicí $v_z < v_H$. Jsme-li na hvězdě kterékoliv, pak na ní měříme-pociťujeme tempo času ve všech třech směrech stejné (vůči céé-síti) ale srovnáváme-li vzájemně hvězdu – hvězdu, Zem – raketu, pak mají ony tempo času mezi sebou rozdílné (vůči céé-síti)

Pak ještě přichází v úvahu varianta, že se my i každá hvězda pohybuje ve dvou směrech rychlostí světla jako ta síť a teprve ve třetím směru se Zem pohybuje vůči síti tak, že „ukrajuje“ na síti jednotkovou vzdálenost tak jak to dělá foton na té síti, ale při ukrajování jednotkové vzdálenosti neukrajuje jednotkový čas, čili tempo času je v tomto třetím směru jiné větší než jednotkové a toto tempo my lidé na Zemi pociťujeme. $c_z \cdot c_z \cdot v_z < c^3$.

... pak nadále nebudu vědět a „cítit“, že v tom prostoru se zavřenýma očima (při odmyslení si gravitace a změn rovnoměrného pohybu na zrychlený), že najednou z ničeho nic „měřím“ jinou dimenzi délkovou než tu první a později že měřím tu dimenzi délkovou třetí. Takže se zavřenýma očima vůbec nejsem schopen vědět „co“ měřím, tedy jakou ze tří dimenzi měřím. Přestože si mohu dodatečně myslet, že jsem si „předem“... „někam“ umístil souřadnou soustavu (ta v pohybu vůči nevím čemu), nejsem schopen vědět – rozpoznat po jakých geodetách se vesmírem pozorovatel pohybuje vůči pozorovateli z Periferie vesmíru (neb „On“ dostává informace fotonem a to retardovaným tj. informace retardované, kontrahované, dilatované, potočené atd. dle efektů relativity, efektů rozpínání vesmíru, efektů daného „místního“ stáří „ted“, a efektů globálního stáří a...a atd. Takže nevím vůbec „co“ měřím, odkud kam měřím, a vzhledem k jakému pozorovateli-hodnotiteli měřím a v jakých parametrech je ten pozorovatel, na jaké zakřivené trajektorii a při jakém typu rozpínání samotného metru... A tak vidíte, jak je nakonec složitý „posudek“ měření paneláku zde doma v sídlišti... Posudek totiž není univerzální, je vztažený. Dobrá. Nic nového pod sluncem; oba body paneláku (začáteční a koncový) se pohybují vesmírem stejně, stejně rychle a po stejné trajektorii vůči Perifernímu pozorovateli) a měření paneláku od počátečního bodu ke koncovému si vyžaduje >změnu rychlosti, tj. zrychlení<. Co to je zrychlení? Víme, že různá rychlost je $x_1/t > x_2/t > x_3/t > x_n/t = v_n$ (pro jednoho zvoleného pozorovatele se zvolenými parametry, zvolenou souřadnou sítí), což platí, je-li ve vesmíru všude stejné tempo odvíjení času. Ale to zřejmě není. A není-li pak ani zrychlení nelze posuzovat, neb by mohlo být realizováno takto :

$$x / t_1.t_2 > x / t_3.t_4 > x / t_5.t_6 > \dots > x / t_n . t$$

Na Zemi provedeme-li zrychlení, tedy nejprve dvě auta jedou na dálnici stejně rychle $v_1 = v_1$, pasažéři si koukají do okýnek a najednou jeden z nich změní $v_2 > v_1$ ale nezmění tempo odvíjení času. Na Zemi to bude $a = v_1/t_1 = x_1/t_1 \cdot t_1$ protože obě auta jsou vůči třetí síti pozorovatele v téže soustavě prakticky. Domysleme ale, že to jedno z aut bude raketa co svou rychlost zvedla až k $v \rightarrow c$; pak podle pozorovatele „na síti“ je auto co zrychluje $x_1/t_1.t_1$...ale podle téhož pozorovatele na síti je na raketě $x_1/t_1.t_2 \dots t_2$ je „tam“ dilatované, má jiné tempo odvíjení ...přestože kapitán rakety pozoruje $x_1/t_2.t_2 \dots$ nevím, budu přemýšlet.

Jak vlastně zkoumat zda v každé dimenzi délkové je tempo času jiné anebo stejné? vůči referenčnímu pozorovateli? anebo skutečnému „někde“?... Měřit panelák je vzít poloměr vesmíru R_v a k němu přičíst $\Delta r = 20m$ Měřit „čas paneláku“ je vzít stáří vesmíru $t_w = H^{-1}$ a němu přičíst $\Delta t = 20$ sec. Je to tak? Ale jak z toho určíme, že „tempo plynutí“ času je neměnné? (všude). Já mohu změřit panelák „pomalu“ (latí) anebo „rychle“ (fotonem)...pomalu $\rightarrow x / t_1 \cdot t_1$; rychle $\rightarrow x / t_2 \cdot t_2$. A...a to, že na referenční pozorovatelně X_3 běžel čas jistým, třetím tempem t_3 je sice pravda, ale tempo t_3 já-pozorovatel X_3 nemohu „přirazovat“ jiným systémům...ledaže by toto t_3 bylo totožné s tempem rozpínání vesmíru coby celku. Ovšem i toto tempo času při celkovém rozpínání může být různé v různých historických dobách a v různých místech vesmíru...jak to zjistit?

Čili zopakujme to (snad ještě na něco přijdem) : bude-li mé tělo-pozorovatel se zavřenýma očima >plout< vesmírem, nebudu nikdy schopen zodpovědět otázku po kteréže to dimenzi délkové se pohybují, ač jsem před odletem „někde“ stanovil-umístil systém souřadnic (Euklidovských, o nichž bohužel také nic nevím zda se nepohybuje rovnoměrnou rychlostí a nerozpíná a...a k čemu vztahovat co se děje se systémem souřadnic... Otázka : lze systému „poručit“, aby se nepohyboval? nepohyboval ani teoreticky?) . Lépe je volit systém souřadnic cééčkových $c = 1 / 1$; $c^3 = x_c \cdot y_c \cdot z_c / t_1 \cdot t_2 \cdot t_3$ a k němu vztahovat pozorovatele i pozorovaný subjekt i sekundární soustavy.

(* dole) . Proto i kdybych tu nezaměnitelnost dimenze nějak zajistil, nikdy nedokážu zjistit jak velký úsek (délkový) jsem vlastně změřil vůči čemu, „soustavě v klidu“...(existuje „soustava v klidu“ ?)

... to bude platit i pro čas...o tom řeč bude až za chvíli.

Nyní přesně podobná analogie (pro čas) : Zavřete oči, pohybujte se v daném prostředí a ...a (zanedbejte ony pocity pohybu zrychleného a gravitaci aj.) a jděte **doleva**...cítíte čas ?, cítíte chod času ?, můžete měřit odvíjení času ?, podléháte kausalitě tohoto času a dalším fyzikálním důsledkům tohoto odvíjení času ? Jistě, ano. Jděte nyní **dopředu** ... cítíte čas ?, cítíte chod času ?, můžete měřit odvíjení času ? podléháte kausalitě tohoto času a dalším fyzikálním důsledkům tohoto odvíjení času ? Ano. Jděte nyní **vzhůru** ... cítíte čas ?, cítíte chod času ?, můžete měřit odvíjení času ? podléháte kausalitě tohoto času a dalším fyzikálním důsledkům tohoto odvíjení času ? Ano.

Ve všech „délkových“ směrech (při pohybu po té délkové dimenzi – při odmotávání té délkové dimenze) jste cítili tentýž čas ?...?...? Odpovíte : jistě. Vy jste cítili (se zavřenýma očima) totéž **t e m p o** odvíjení času, ale jak víte, že v tom směru (směru jedné dimenze časové), v každém směru je toto tempo univerzální ?, jak víte, že Vy – Země nejste k jinému pozorovateli na Okraji vesmíru na Periferii vesmíru s rychlostí pro něj skorocéé a tedy jako v raketě se Vám – nám na Zemi zpomalil čas (pozoruje On) a skoro nemá tempo, odvíjení. Jak se bude hodnotit „*naše konstantní tempo odvíjení času ve všech třech časových dimenzích*“ různým pozorovatelům, co k tomu tempu budou přičítat jiná proměnná tempa (relativisticky dilatovaná, retardovaná) aby „měřili“ změnu času toho pozorovaného předmětu – Země ? S tou délkovou dimenzí jste to ve volném vesmíru také nepoznali (se zavřenýma očima), po které z nich se pohybujete. Proč by nemohlo být pravdivé, a reálné, že jste se pohybovali do tří dimenzí >veličiny čas<, tedy do dimenze t_x ; t_y ; t_z . Víím, že odpůrci namítnou, že ve všech třech časových dimenzích ovšem čas jde stejným tempem.? ? ? pro zvolenou pozorovatelnu. Pro jinou pozorovatelnu je sice tempo času jiné ale toto jiné tempo je opět do tří směrů t_x ; t_y ; t_z stejné...(?). A to už víte, páni fyzikové, tak naprosto přesně ?... že v každém směru, tedy do každého „směru“ dimenze časové se ona odvíjí stejně rychle ? stejným tempem ? ; to už máte d o k á z á n o , aniž jste to hledali a aniž jste to dokazovali ??????. A přitom sami říkáte (a jak směle, dle relativity), že vylétí-li raketa z daného místa ztotožněného se soustavou souřadnic (souřadnic tří veličiny „délka“ a nikdo nezakáže tam do té soustavy zavést tři souřadnice veličiny „čas“), že na raketě přiblíží-li se její rychlost rychlosti světla, že pozorovatel z referenční soustavy „vidí“ dilataci času...vlastně vidí p r á v ě dilataci jen v ose pohybu a v ostatních dvou osách délkových tedy i časových tu dilataci času nepozorujeme... ! ! ! ! Dilatace času v jedné ose pohybu (tj i v ose jedné dimenze času) je proto, že se měnila rychlost spojitě na zrychlení...(?) Kdo zakázal tři dimenze času ? ? ? ? ? a proč ? Kdo už probádal, že veličina „čas“ nemá tři dimenze ? ? ? ? // ale to nejsou jen otázky plané, já opravdu chci rigorózní odpověď !!!

Zde na Zemi pociťujeme naprosto stejné tempo odvíjení času „do tří časových dimenzí“, ano, ano. To je důkaz, že tři dimenze veličiny čas neexistují ? to je důkaz, že nemůže být soustava-těleso, ve které půjde jedna časová dimenze odlišným tempem než ostatní dvě ?, ...k jistému referenčnímu pozorovateli ?

Padlo tu slovo >pociťujeme tempo<...jak to bude s měřením ve třech dimenzích času ? Mnohem obtížněji, neb jednotky délkové dimenze a časové dimenze jsou nesrovnatelné, tedy srovnatelné o 8 řádů (!) a s tím i lidský faktor pocitu. My, lidé vnímáme o 8 řádů citlivěji délkovou dimenzi oproti časové. Správnými „vesmírnými“ jednotkami by měly být velikosti „jedniček na dimenzi“ $c = 1 / 1$, $c^3 = 1^3 / 1^3 = c \cdot c \cdot k.v / c \cdot kv \cdot kv_2$ atd., čili naše volba jednotek vůči „*volbě co jí provedl sám vesmír*“, je nerovnoměrně posunuta. A ikdybychom to matematicky přepsali, tu volbu jednotek, tak přesto zůstane „jaksi lidsky-pocitově“ srovnatelný metr se sekundou tak jak jsme to zvolili, než pocit srovnatelnosti 1,000000 metru ku 0,00000001 sekundě. Srovnávat měření vzdálenosti do jedné ze tří délkových dimenzí s měřením časového odvíjení do jedné ze tří časových dimenzí je nesnadné a zavádějící i proto, že „odvíjení“ vzdálenosti v jedné dimenzi (měřím hranu paneláku) se jeví jako jednoznačné ač vzhledem k Perifernímu pozorovateli to odvíjení na jedné dimenzi znamená pohyb-posun ve všech třech dimenzích.

Podobně s časem : Vzhledem k Perifernímu pozorovateli my tu na Zemi nemáme odvíjení jen do jedné časové dimenze, ale různá tempa odvíjení do tří dimenzí ač sami tu pozorujeme jen jedno tempo ve všech směrech pohybu (viz měření paneláku) .

Řeknu to ještě jinak : Každý pozorovatel ve vesmíru má své (!) tempo odvíjení času. (Proč ?) Zvolím-li jednoho z nich za referenčního a jeho tempo odvíjení času za referenční, tak pak on bude pozorovat ostatní tělesa s jinou rychlostí v až c pohybu než je jeho a tedy i s jinou změnou retardace - dilatace „přírůstku“ času, tedy On vidí tempa odvíjení času všude jiná. Jak může On měřit

„změnu“ tempa času vlastního než tak, že zrychlující se těleso cizí (tím na něm dilatace času) prohlásí za >rovnoměrně se pohybující<...pak ovšem On- ach jo...nevím jak to rigorózně a srozumitelně říct. - - - . - .-

Znova (už nevím jak to říkat) : Měření délek : Já pozorovatel Zem nevím jak se pohybuji vesmírem rychle do směru x , jak rychle do směru y a jak do směru z a přesto k těmto NEZNÁMÝM „ukrajovaným“ úsekům na délkových dimenzích přičítám „zde“ známé „ukrajované“ vzdálenosti když v parku měřím vzdálenost od lavičky k ceduli rozcestníku. Čili „krokuji“ (já Země v čase) vzdálenost X_1 – vesmírné krokování co ho neznám (zná ho pozorovatel na „stojící“ Periferii vesmíru) plus x_1 krokování v parku $\rightarrow X_1 + x_1$ je „moje“ měření úseku v parku...anebo je to měření „Jeho“?, toho pozorovatele na Periferii ?(„On“ změřil 10^{27} m + 24 m v parku...?) a to ještě za stejné tempo odvíjení času „zde“:...?? Je to tak ? Jak to je ? Analogie jistě půjde sestavit pro měření tempa odvíjení času „zde“ pro „zde“ , pak : „zde“ pro „tam“ a „tam“ pro zde“... Zde **vnímáme a měříme jakési „dané“ tempo odvíjení času** (ve všech směrech tj. **do všech tří dimenzí časových veličiny >čas<**). **Ale stejné odmotávání všech délkových dimenzí se děje naším letem (letem Země) vesmírem ; my nevíme zda odmotáváme-odměřujeme do některé dimenze délkové celovesmírné větší kus a do jiné dimenze menší kus ...a to ještě s podmínkou dlouhodobé neměnnosti tempa času...**opět to závisí na prvním zákonu vesmíru. Atd., jiná úvaha.

*

Můj nedokonalý výklad nechť je hosenou rukavicí...Nechť páni fyzikové postaví pokus na měření různých temp odvíjení času ve třech jeho dimenzích...(možná už citlivost přístrojů překoná tu osmiřádovou nesrovnatelnost), což bude muset být vztaženo k nějaké „referenční časové soustavě“ (? ha...). Ale problém to je. Také nebereme při měření vzdáleností v úvahu, že auta na dálnici se pohybují společně se Zemí a společně se sluneční soustavou a společně se sluneční soustavou v galaxii a ta galaxie v kupě galaxií a ty pak nějak globálně po „rozpínacích trajektoriích“... totéž, tentýž problém se jistě dá řešit i s časem. (?)

Vážení (fyzici). Už jsem řekl >ve fofru< dost velký úvodní balík řečí, aby ten balík řečí-keců Vás pořádně našťval...nebudu sprostý a neřeknu : nasral. U těch prostých laiků vím, že ten balík keců je nenašťval, ale byl pro ně zajímavým, byl pro přemýšlení (a nemusel být pravdivý). A vím, že laikové už trojdimenzionální veličinu „čas“ chápali před šesti lety, co jsem začal s nimi komunikovat po internetu.

**

(*) Když raketa odletí ze Země kamsi daleko a tam „kdesi“ (kde se raketa pohybuje skorocéčkem) se narodí „ve stejnou referenční chvíli“ na raketě dítě a také na Zemi dítě... , tak pak, najednou se raketa bude vracet k Zemi, palivo „načerpané jinde“ použije k brzdění tj. ke zmenšování rychlosti. Stejná referenční chvíle znamená „stejnou“ pro raketu i Zemi...a tak nyní můžeme soustavu „otočit“ tedy přiřadit jí té raketě a pozorovatel-měřič událostí bude raketa. Z pozice rakety-soustavy dítě na raketě nemění zahajovací tempo odvíjení času (je retardované, konstantně pomalé i když se stále zmenšuje a zmenšuje rychlost z céčka na malé věčko) stále si raketové dítě stárne konstantním pomalým tempem ale na Zemi dítě stárne ještě a ještě rychleji nikoliv „pozemským tempem“ (kontradilatace), ale zrychlujícím se tempem, dítě na Zemi je >za chvíli< starcem a na raketě dítě je stále malý chlapeček. Takže to platí pro všechna podobná tělesa ve vesmíru pro každé dvě vybrané co jedno se pohybuje skorocéčkem a druhé „je v klidu“. Takže foton při nárazu na Zem zjistí „těsně“ před zánikem „obrovské tempo odvíjení času pozemského, skoronekončně rychlé stárnutí Země. Pro limitně zpomalující se foton „limitně“ roste stárnutí – odvíjení tempa času na Zemi.

Pak navíc je tu ještě otázka : na jak malou rychlost má raketa zbrzdit ? Pokud to raketa „ví“, pak to „ví“ i pozorovatel na Periferii a tedy vlastně to ví libovolný pozorovatel ...může být ještě menší rychlost Země vesmírem ke všem pozorovatelům ve vesmíru ...anebo má ještě někdo jiný menší rychlost než „my“ ?

Do doby dokud někdo nepřijde s důkazem, že tři dimenze časové veličiny „čas“ neexistují, do té doby budu já v této práci a v této hypotéze s klidným svědomím pokračovat a používat slůvko „pokud“ tj. → Výrok : **Pokud** navrhnu a budu v rovnicích fyziky uvažovat se třemi časovými dimenzemi, potud budu **stejně dogmatický** jako strunoví teoretici, co si vymysleli 9 dimenzí délkových a co si je p o u z e vymysleli a nedokázali je.

Jsem na stejné úrovni Pravdy. Takže mohou-li strunaři stavět svou teorii na strunách do nedokázaných 9 ti dimenzích (desetitisíce jich v teplých laboratořích při kafičku za dobré peníze a utrácet miliardy ze státních fondů už 30 let), mohu já stavět svou hypotézu na třech časových dimenzích.

Kdo je pro ? ať zvedne ruku.

08.02.2005 – **Vladimír Novotný** :

Na mou výzvu „Kde ve fyzice najdu k přečtení kdo řekl, stanovil a nařídil, že čas nemá a nesmí mít více dimenzí než jednu a podal o tom **nezvratné** důkazy ? „, reagoval Vl..Novotný takto :

„.... Obávám se, že asi nikdo nikdy nestanovil ani nenařídil, že čas MUSÍ mít jen jednu dimenzi. To jen koncepce jednorozměrného času je dosti přirozená a fyzika na ní založená natolik souhlasí se zkušeností z okolního světa, že se jednorozměrný čas přijímá nejčastěji. To ale samozřejmě neznamená, že v extrémních případech, např. v mikrosvětě, nelze v principu zavést čas jako vícerozměrnou veličinu.....“

Jistě. Má víceméně pravdu. Dokud Papuáanec nepotřebuje telefon, tak se o něj nesnaží, ani hlavou ani rukama po něm nepátrá a dokonce bude i tvrdit, že není-li v džungli, tak není nikde. Dnes mobila přijal i ten Papuáanec.

Ale položím panu Novotnému příbuznou otázku : Nepotřebuje-li fyzika (vesmír možná potřebuje) do rovnic více dimenzí času (neb všechny tři tyto dimenze času mají na Zemi stejné tempo odvíjení anebo neměřitelné rozdíly ...?) pak jak fyzika vysvětlí toto :

Na Zemi provedeme-li zrychlení, (dvě auta jedou na dálnici nejprve stejně rychle $v_1 = v_1$, pasažéři si koukají do okýnek. Pak jeden z nich změní $v_2 > v_1$...ale nezmění tempo odvíjení času, pak oba změní svou rychlost a každý bude mít své jiné zrychlení $a_2 > a_1$. Na Zemi přitom nepotřebujeme zkoumat změny tempa času, /fyzikové i pan Novotný to nepotřebují/ , je stále stejné. Na Zemi to bude $a_2 = v_2/t_1 = x_2/t_1 \cdot t_1 > a_1 = v_1/t_1 = x_1/t_1 \cdot t_1$. Ale bude-li to auto č.2 raketou, pak ze stejné pozorovatelný- souřadné soustavy na počátku zvolené (zkoumáme ve vesmíru jen tři artefakty dvě auta a soustavu jako „nehmotný třetí artefakt“) lze zjistit to, že na raketě čas dilatoval. Měla by pozorovatelná tvrdit, že nové zrychlení rakety „použije“ relativisticky dilatovaná čas t_2 , tedy : $a_3 = v_3/t_2 = x_3/t_1 \cdot t_2 > a_1 = v_1/t_1 = x_1/t_1 \cdot t_1$...ale ten je $t_2 < t_1$. Znamená to, že raketa může mít menší zrychlení než auto na dálnici ?? $a_3 = v_3/t_2 = x_3/t_1 \cdot t_2 < a_1 = v_1/t_1 = x_1/t_1 \cdot t_1$ (může pokud $x_3 \ll x_1$), ale velitel rakety pozoruje Zem jinak i síť pozorovatelný. Jak ?

Další postřeh ovšem je, že raketa se vzdálila od Země (i od pozorovací soustavy) po křivé trajektorii a to znamená, že čas původní $t_1 \equiv t_x$ se **neměnil** na t_2 po přímce, /dilatoval pro pozorovatelnou, která si údaj ze zakřivené trajektorie spouštěla na svou průmětnu/ , čili i ta časová dimenze „se stáčela“ do jiného směru a tím do „jiné časové dimenze“ tj. $t_2 \equiv t_y$, čímž mírně dokazují tu možnost více dimenzí času proti Vašemu výroku, že si fyzika dodnes vystačila s jedním časem.

Celý problém „dokazování“ tří dimenzí času je zapeklitý a mé popisování, rozbor je prozatím strašně zmatečný. **Určitě to však postupně vypiluju** (bohužel to potrvá dlouho, můj mozek má čím dál větší

tření a fyzikové dobrovolně nepomohou...jim postačuje na všechno jeden čas)
09.02.2005